

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Apelativen sad Sofia (Bułgaria) w dniu 21 czerwca 2022 r. – UA/EUROBANK BULGARIA AD**

**(Sprawa C-409/22)**

(2022/C 359/45)

*Język postępowania: bułgarski*

**Sąd odsyłający**

Apelativen sad Sofia

**Strony w postępowaniu głównym**

*Powód w postępowaniu w pierwszej instancji:* UA

*Pozwany w postępowaniu w pierwszej instancji:* EUROBANK BULGARIA AD

**Pytania prejudycjalne**

1. Czy pełnomocnictwo, na mocy którego pełnomocnik w drodze zlecenia płatniczego dokonuje dyspozycji środkami w imieniu płatnika, stanowi instrument płatniczy w rozumieniu art. 4 pkt 23 [dyrektywy 2007/64/WE] <sup>(1)</sup>?
2. Czy apostille umieszczona przez właściwy zagraniczny organ zgodnie z Konwencją haską z 1961 r. znoszącą wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych stanowi część procedury autoryzacji zarówno instrumentu płatniczego, jak i transakcji płatniczej w rozumieniu art. 4 pkt 19 w związku z art. 59 [ust.] 1 wskazanej dyrektywy?
3. Czy, jeżeli instrument płatniczy (również ten, który uprawnia osobę trzecią do dokonywania dyspozycji w imieniu płatnika) jest prawidłowy pod względem formalnym (zewnętrznym), sąd krajowy może przyjąć, że transakcja płatnicza jest autoryzowana, to znaczy, że płatnik wyraził zgodę na jej wykonanie?

<sup>(1)</sup> Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. 2007, L 319, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 21 czerwca 2022 r. – Thermalhotel Fontana Hotelbetriebsgesellschaft m.b.H.**

**(Sprawa C-411/22)**

(2022/C 359/46)

*Język postępowania: niemiecki*

**Sąd odsyłający**

Verwaltungsgerichtshof

**Strony w postępowaniu głównym**

*Strona wnosząca skargę rewizyjną:* Thermalhotel Fontana Hotelbetriebsgesellschaft m.b.H.

*Organ, będący drugą stroną postępowania w sprawie skargi rewizyjnej:* Bezirkshauptmannschaft Südoststeiermark

**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy rekompensata należna pracownikom z tytułu strat finansowych, poniesionych wskutek uniemożliwienia im prowadzenia działalności zarobkowej w okresie ich izolacji, spowodowanej zachorowaniem na COVID-19, podejrzeniem takiego zachorowania lub podejrzeniem zakażenia wirusem COVID-19, która to rekompensata ma być najpierw wypłacana pracownikom przez pracodawcę, przy czym z chwilą jej wypłacenia pracownikowi roszczenie względem państwa austriackiego o jej wypłatę przechodzi na pracodawcę, jest świadczeniem z tytułu choroby w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 883/2004 <sup>(1)</sup>?

W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

- 2) Czy art. 45 TFUE i art. 7 rozporządzenia (UE) nr 492/2011<sup>(2)</sup> należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one regulacji prawa krajowego, która przewiduje przyznanie rekompensaty za utratę przez pracowników zarobków wskutek izolacji zarządzanej przez organy sanitarne z powodu dodatniego wyniku testu COVID 19 (przy czym rekompensata ta jest najpierw wypłacana pracownikom przez pracodawcę, który w tym zakresie nabywa względem państwa roszczenie o zwrot wypłaconej rekompensaty), pod warunkiem że izolacja ta została zarządzana przez organ krajowy na podstawie krajowych przepisów epidemicznych, z tym skutkiem, że rekompensata ta nie jest wypłacana pracownikom, którzy jako pracownicy przygraniczni zamieszkują w innym państwie członkowskim i których izolacja („kwarantanna”) została zarządzana przez organy sanitarne ich państwa zamieszkania?

<sup>(1)</sup> Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1).

<sup>(2)</sup> Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. 2011, L 141, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 21 czerwca 2022 r. – Autoridade Tributária e Aduaneira/NT**

**(Sprawa C-412/22)**

(2022/C 359/47)

*Język postępowania: portugalski*

**Sąd odsyłający**

Supremo Tribunal Administrativo

**Strony w postępowaniu głównym**

*Strona skarżąca:* Autoridade Tributária e Aduaneira

*Strona przeciwna:* NT

**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy art. 2 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/278<sup>(1)</sup> z dnia 26 lutego 2016 r. można interpretować w ten sposób, że uchylenie ceł antidumpingowych, oprócz tego, że stało się skuteczne na przyszłość od dnia 28 lutego 2016 r., dotyczy również przywozów elementów złącznych podlegających tym cłom, które miały miejsce do dnia 27 lutego 2016 r., lecz których naliczenie (ceł antidumpingowych i innych należności) następuje po dniu 28 lutego 2016 r. (odzyskiwanie po dokonaniu odprawy celnej)?
- 2) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze będzie inna, jeżeli weźmie się pod uwagę, że odzyskiwanie [należności] po dokonaniu odprawy celnej opiera się na podejrzeniach powstałych na mocy postanowienia z dnia 21 kwietnia 2017 r. w ramach śledztwa w postępowaniu karnym wszczętego na podstawie dowodów dostarczonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) w ramach dochodzenia o sygnaturze OLAF CASE OF/2010/0697, AAA 2010/016-(2012)S01, w którym stwierdzono, że towary wywożone do Wspólnoty Europejskiej w kontenerach (...) i (...) w dniu 3 kwietnia 2010 r. oraz w kontenerach (...) i (...) w dniu 24 kwietnia 2010 r. były niepreferencyjnego chińskiego pochodzenia?

<sup>(1)</sup> Rozporządzenie Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładające ostateczne cło antidumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2009, L 29, s. 1), (zwane dalej „rozporządzeniem 91/2009”)